

[Leif Hermann]

Ændringsforslag nr. 4

forkastedes, idet 65 stemte for, 74 imod.

Ændringsforslag nr. 5

vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Forhandling

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg er meget tilfreds med forløbet af forhandlingerne om dette beslutningsforslag. Som bekendt hilste jeg under førstebehandlingen forslaget velkommen, idet jeg dog gav udtryk for nogen skepsis. Denne skepsis eller usikkerhed ved forslaget skyldtes ikke så meget indholdet som frygten for, at vi kunne få igangsat for mange ukoordinerede initiativer. Bl.a. af den grund fandt jeg det rigtigt at udarbejde en samlet redegørelse over de initiativer, som jeg påtænker inden for det, vi traditionelt kalder for de bløde miljøinteresser.

Jeg er meget glad for udvalgets modtagelse af min redegørelse, en modtagelse, der viser, at vi er enige om, dels at de bløde miljøinteresser skal opprioriteres, dels at der er behov for en samlet koordineret strategi på området. Jeg betragter derfor det foreliggende beslutningsforslag som et vigtigt element i en sådan samlet strategi. Som bekendt er der på marginaljordsområdet igangsat en række pilotprojekter, og på baggrund af erfaringerne herfra vil jeg inden udgangen af februar måned 1987 fremlægge en handlingsplan.

Da det øvrige arbejde vedrørende naturbevaring, naturgenopretning m.v. har nær tilknytning hertil, er jeg enig i det praktiske i inden samme dato også at fremlægge en redegørelse om det foreliggende beslutningsforslags øvrige elementer.

Jeg forventer meget af de igangsatte pilotprojekter, og jeg er sikker på, at vi inden udgangen af februar 1987 vil have et godt grundlag for igangsættelse af en række konkrete initiativer, der tilsammen vil kunne imødekomme de intentioner, der ligger i det foreliggende beslutningsforslag. Jeg ser frem til et kommende positivt samarbejde med udvalget om det videre arbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 135 stemmer (S, KF, V, SF, RV, CD, VS og KrF) mod 4 (FP).

Formanden:

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til miljøministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 73:

Forslag til folketingsbeslutning om ansættelse af flere ligestillingskonsulenter.

Af Lilli Gyldenkilde (SF) m.fl.

(Fremsat 28/1 86. Første behandling 20/2 86. Betænkning 23/5 86).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Forhandling

Jytte Andersen (S):

Socialdemokratiet støtter varmt både ændringsforslaget og beslutningsforslaget som helhed. Det hører faktisk til sjældenhederne, at vi her i tinget giver ligestillingen et løft, men det løft kan vi altså give ved at stemme for forslaget.

Jeg synes også, det har været et godt udvalgsarbejde. Det er godt, at udvalget enstemmigt har lagt vægt på, at der skal være to ligestillingskonsulenter i hvert amt, og har lagt vægt på, at hele arbejdsformidlingssystemet skal geares til at løse den opgave, det er at få løst kvindearbejdsløsheden.

Jeg synes også, jeg vil sige tak til den forhenværende arbejdsminister. Selv om det er den nuværende arbejdsminister, der lægger navn til, er vi ikke i tvivl om, at den tale, som den tidligere arbejdsminister holdt ved førstebehandlingen, har lagt grunden til, at udvalget kunne blive enig om vores indstilling her i dag.

[Jytte Andersen]

Jeg synes heller ikke, der i denne indstilling er tvivl om, at alle er enige om, at ligestillingskonsulenterne udfører ikke alene et meget ihærdigt og et godt stykke arbejde, men også et meget idealistisk stykke arbejde. Den idealisme er der jo nogle grænser for, og derfor vil jeg godt bede arbejdsministeren om at kigge på det problem, det er, når så stor en medarbejderstab så forholdsvis hurtigt udskiftes. Der må være tale om, at arbejdsvilkårene ganske enkelt er for barske og for hårde, og jeg vil godt bede ministeren om også måske at komme med en kommentar her i salen til, om han vil kigge på arbejdsvilkårene og måske også på lønvilkårene for ligestillingskonsulenterne.

Men alt i alt er dette en af de mere opløftende beslutninger, vi skal træffe i dag, og vi stemmer som sagt for både ændringsforslaget og forslaget som helhed.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det er jo sjældent, jeg har lejlighed til at gå på talerstolen og takke både den tidligere arbejdsminister og den nuværende arbejdsminister samt hele arbejdsmarkedsudvalget for et fortrinligt stykke arbejde for at få et forslag igennem, men det vil jeg gøre ved denne lejlighed. Det udredningsarbejde, der har været udført, har selvfølgelig hvilet på, at vi i forvejen havde en lang række oplysninger, som viste, hvilket omfang dette problem har, nemlig at tre ud af fire arbejdsløse fremover vil blive kvinder, hvis ikke der gøres en særindsats på området. Vi har derfor haft et godt grundlag at arbejde videre på, og det har vi været glade for i udvalget.

Selvfølgelig løser vi ikke det kæmpeproblem, dette er, ved at indsætte en ligestillingskonsulent mere i hvert amt end den ene, der er der i forvejen, og en i København og på Frederiksberg, men med dette har vi i alt fald fået en medhjælp til den ligestillingskonsulent, som i forvejen sidder der, og som har lavet et fortrinligt stykke arbejde, når man tager i betragtning, at deres arbejdsvilkår måske ikke har været de bedste i verden. Her har vi nu et grundlag at kunne lægge frem, og så håber jeg, at vi af de ting, der bliver lagt frem, vil kunne indse, at der må yderligere en særindsats til, hvis ikke kvinderne skal blive taberne i spillet om arbejdspladser

fremover og i øvrigt også om uddannelsespladser til de unge.

Jeg skal ved denne lejlighed heller ikke undlade at sige, at jeg synes, det er vigtigt, at arbejdsministeren prøver at kigge lidt på vilkårene for de ligestillingskonsulenter, vi har, og dem, der nu kommer til. Vi ved fra undersøgelser, der er lavet, og fra samtaler, vi har haft med nogle af dem, at det ikke er nemme vilkår, de har. For det første er de ikke særlig højt lønnet, og for det andet er der så få af dem, at de ikke kan få afspadseret overarbejde; dermed har de et langt større timetal, end godt er. Når man skal udføre et stykke pionerarbejde, skal man faktisk have tid til at tænke sig grundigt om, og det kan der indimellem i alt fald være tale om at man ikke når.

Jeg håber, at det er noget af det, arbejdsministeren vil prøve at kigge på, sådan at vi kan få løst nogle af disse problemer.

Det sidste, jeg skal pege på, er, at jeg synes, det er så vigtigt, at hele folketingets arbejdsmarkedsudvalg er blevet enige om ifølge betænkningens bidraget, at hele AF-systemet nu skal geares ind på denne opgave, som bliver hovedopgaven i den kommende tid.

Jeg synes også, det er vigtigt, at vi har kunnet blive enige om, at det, der i høj grad skal arbejdes med fra ligestillingskonsulenterne og arbejdsformidlingssystemet, er at gå ud og tale med arbejdsgiverne og få ryddet misforståelser af vejen, sådan at arbejdsgiverne indser, at kvindelig arbejdskraft er absolut lige så god som mandlig arbejdskraft – mindst lige så god, om ikke bedre i nogle sammenhænge. Man må også ud og lave op-søgende arbejde over for de kvinder, som er, hvad skal vi sige, ude over deres pureste ungdom, for jeg tror nok, det er vigtigt, at også de får mod til at hamle op med den virkelighed, de kommer til at stå over for.

Endnu en gang skal jeg takke for, at vi er nået så langt med dette forslag. Det er jo dejligt, når man har været her i 10 år og aldrig har oplevet før, at et samlet udvalg er gået med til et forslag, man har fremsat.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

At der skal gøres en speciel indsats for at mindske kvindearbejdsløsheden, har alle partier ofte kunnet sige ja til heroppefra, men vi har været utroligt uenige om måden og mid-

[Elisabeth Bruun Olesen]

lerne. Derfor er det glædeligt, at vi til trods for dette i dag fra arbejdsmarkedsudvalget enstemmigt har kunnet indstille, at der skal ansættes flere ligestillingskonsulenter. Det skyldes jo nok det meget store pionerarbejde, ligestillingskonsulenterne har gjort, hvad ingen har kunnet benægte.

VS er meget enige i, at hele AF-systemet skal geares ind på en indsats mod kvindearbejdsløsheden og i det hele taget for kvinders placering på arbejdsmarkedet. Vi mener, at ligestillingskonsulenter er en absolut nødvendighed for, at dette kan blive til virkelighed. Vi mener faktisk, at det øvrige AF-personale i dag trænger til det skub, som ligestillingskonsulenterne kan give dem, et skub, som de kan give dem, fordi de er mere kvindepolitiske, fordi deres viden om kvinders placering på arbejdsmarkedet er større, og fordi deres viden om de barrierer, kvinder møder på arbejdsmarkedet, er større. At de er nødvendige, viser også den latterliggørelse, som de nuværende ligestillingskonsulenter faktisk har været udsat for i deres arbejde, i den tid de har fungeret, de barrierer, som de har måttet bekæmpe og overvinde.

Dette er et skridt på vejen, og det synes vi er godt.

Til slut vil jeg bare sige, som også fru Jytte Andersen og fru Lilli Gyldenkilde var inde på, at dette er det første skridt; det næste må vel være, at de bliver sat lidt op i løn. Det er den rene og skære idealisme, der får kvinder til at arbejde på de arbejdsvilkår, som er ligestillingskonsulenternes, med et pionerarbejde, der er så hårdt, til en løn, som ikke ret mange andre vil gå for.

Dohrmann (FP):

Fremskridtspartiet går ind for 100 pct. ligestilling mellem kønnene; det gælder i hjemmet, det gælder på jobbet, det gælder det skattemæssige, det gælder stort set i alle forhold.

Men i modsætning til, må jeg forstå, samtlige andre partier herinde mener fremskridtspartiet, at det er noget, folk selv må finde ud af. Vi har da heldigvis rigtig mange gode eksempler – og der bliver flere og flere – på, at kvinder virkelig har vist, at de i mange, mange situationer faktisk er langt, langt bedre end mænd.

Når vi alligevel stemmer imod det foreliggende forslag, er det simpelt hen, fordi vi betragter det som noget af en grov diskrimination af kvinder, at man virkelig mener, at man via lovgivningsmagten skal begynde at ansætte nogle ligestillingskonsulenter og så tro, at det skulle betyde noget som helst. Den eneste betydning, dette får, er, at skatteyderne får nogle flere udgifter; ligestillingen som sådan vil, efter at loven er trådt i kraft, være nøjagtigt, som den er i dag. Derfor stemmer vi som sagt imod. Begrundelsen er, at det er nogle dumme, unyttige udgifter, folketinget her pålægger skatteyderne at betale.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Det blev altså ikke et enigt folketing, der sender et klart signal til arbejdsformidlings-systemet, men det er så bredt et flertal, at det da alligevel er et meget klart signal i retning af, at en af de helt afgørende opgaver i systemet i de kommende år er at afhjælpe det meget store kvindearbejdsløshedsproblem, som vi står over for.

Det beslutningsforslag, der bliver vedtaget nu, er jo meget konkret i sin udformning, og alligevel er det selvfølgelig ikke som beslutningsforslag dækkende for alt, hvad der nu kan gennemføres i forbindelse med den administrative praksis.

Den oprindelige forslagsstiller har selv allerede set, at der er behov for at se på arbejdsvilkårene for ligestillingskonsulenterne. Det er klart, vi må se på arbejdsvilkårene. Det er også klart, at når vi gennemfører denne beslutning, skal vi se på de områder, der nu skal sættes ind på. Vi skal se på: hvad er det for nogle problemer, der skal løses? Der bliver peget på nogle i betænkningen. Jeg tror, der er flere, som man skal lægge til i forbindelse med at skaffe bedre beskæftigelsesmuligheder for kvinder.

Jeg regner i øvrigt med, at den detaljerede tilrettelæggelse af indsatsen, herunder afgrænsning af målgrupper for arbejdet, på sædvanlig vis må foretages lokalt, ud fra lokale problemstillinger og i samarbejde med bl.a. arbejdsmarkedets parter i de regionale arbejdsmarkedsnævn. For hvis vi ikke får det samarbejde, bliver det ligestillingskonsulenter som en statsfunktion uden den mulighed for at få integreret alle de mange andre ansatte i

[Arbejdsministeren]

AF-systemet, som også skal være med i den egentlige opgaveløsning.

Det kunne også være – men det vil sikkert kræve på det tidspunkt en forhandling med forslagsstillerne – at der undtagelsesvis kunne være ét amt, hvor problemet var så lille, at man kun skulle have én og så i stedet for have tre i et andet, måske tilgrænsende amt, hvor problemet var stort.

Jeg er klar over, at det er ikke det, der står i teksten, og derfor vil det i givet fald kun være noget, der kan ske efter forhandling med forslagsstillerne. Men det kunne godt være, at det var en af de ting, vi i fremtiden skulle se på i forbindelse med en opløsning af indsatsen.

Det næste, jeg vil nævne, mener jeg til gengæld ikke kræver nogen forhandling med forslagsstillerne, og det er, at selv om jeg er enig i ændringsforslaget, der går på 1. januar 1987, vil jeg alligevel tilstræbe, at vi kommer i gang hurtigt, og jeg vil tilstræbe, f.eks. i forbindelse med det flaskehalsaktstykke, som er under overvejelse for øjeblikket, at se, om ikke der kunne blive en 5–6 mill. kr. til anvendelse allerede her i 1986.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, er et par af de ting, som ministeren nævner.

Jeg er enig i det sidste: at vi skal i gang hurtigst muligt, det kræver ikke nogen forhandling med forslagsstillerne; vi kan gå i gang så hurtigt som overhovedet muligt, for jeg havde egentlig forestillet mig – det er derfor, jeg ikke har sat nogen dato på – at vi kunne have skrevet 1. august 1986; det kunne jeg godt se jeg ikke kunne komme igennem med, og så valgte vi altså den anden dato. Men jo hurtigere jo bedre, det er jeg fuldstændig enig i.

Derimod mener jeg nok, at vi kommer til at tale lidt om det med, om man skal ansætte en mere i det ene amt, to mere i et andet og ingen i et tredje, eller hvordan og hvorledes det nu skal gøres, selvfølgelig afhængig af lokalforholdene. Jeg er enig i, at mange ting afhænger af lokalforholdene. Jeg er enig i, at hele AF-systemet skal geares ind på dette i alle amterne, men jeg er desværre nok uenig med ministeren, hvis man begynder at sige: vi ansætter to i det ene amt, og så beholder vi kun den ene, vi har, eller hvordan man nu

har tænkt sig, for et af hovedproblemerne er jo, at ligestillingskonsulenterne tidligere har siddet meget alene ude i hvert amt – ikke så alene, at de ikke har samarbejdet med arbejdsformidlingssystemet som sådan, for naturligvis har de det, men de har siddet med denne opgave meget alene. Det kommer de ikke til i fremtiden, det ved jeg godt, når man skal samarbejde mere, men jeg vil nok sige, at vi må i hvert fald snakke det meget grundigt igennem, fordi et af hovedpunkterne er, som jeg siger, at det er vigtigt, at der sidder to, som kan disse ting, en, der har erfaringen i systemet, og en, der kommer til med nye ting, så de to kan inspirere hinanden; det er jo netop det, vi går glip af, hvis vi ender med at sige: vi ansætter to her, og så beholder I én dér. Jeg synes nok, det er noget af det, vi skal tale meget grundigt om.

Men selvfølgelig er jeg da ikke uenig i, at det er lokalområdets folk, som kan disse ting bedst, men jeg vil appellere til, alt det jeg kan, at man tager den argumentation med ind, at det er meget vigtigt, at der bliver flere, der kan støtte hinanden ude i de forskellige amter.

Ministeren var inde på, at vi også skulle prøve at se på en afgrænsning af målgrupper, og jeg vil godt nævne to ting i den forbindelse. Man kan nogle gange have en fornemmelse af, at man laver en politik for en tid, som er gået. Nu mener jeg ikke med hensyn til at arbejde for at få flere kvinder i arbejde, men måske nok lidt med hensyn til ungdomsarbejdsledsindsats og sådan noget, hvor nogle ting kører fra os, og så sidder vi og arbejder videre på de gamle præmisser.

Jeg vil godt pege på en ting i den forbindelse, som jeg mener bør indgå som en ting, ministeren meget gerne skulle arbejde videre med, og det er dem, der har været ungdomsarbejdsledsøse, men som nu har rundet 25 år. Det er ved at blive et enormt problem, som vi bør tage op i mange sammenhænge og også i denne.

Vi kan se det på statistikken. De ungdomsarbejdsledsøse, som har rundet 25, er stadig arbejdsledsøse, men de er blot ikke ungdomsarbejdsledsøse mere. Jeg håber, det er noget af det, som vil komme ind under den målgruppesnak, som arbejdsministeren mener der skal være, for det er et af de steder, hvor der bør gøres en hovedindsats, for at vi skal ikke tabe den generation, som på en vis måde har

[Lilli Gyldenkilde]

været tabt – hvad skal vi sige – for resten af livet; det ville være ganske forfærdeligt.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg kan bekræfte over for fru Lilli Gyldenkilde, at det med de to i hvert amt, for at der kan være en opbakning osv., kan der nok ikke være nogen tvivl om i en startfase. Det, jeg forestillede mig, var situationen, når vi er begyndt at få drejet systemet, når vi er begyndt at se nogle forskelle i udviklingen i de enkelte amter – hvis der f.eks. er et amt, hvor hele systemet er blevet drejet og det vil være hensigtsmæssigt at kunne flytte over i et andet amt, hvor der måske skal lidt mere indsats til for at dreje systemet. Det er den form for fleksibilitet, man på et eller andet tidspunkt må have i forhold til det meget konkrete, der ligger i beslutningsforslaget om de to personer. Jeg har altså fuld forståelse for fru Lilli Gyldenkildes synspunkt, og jeg har også respekt for folketingets beslutning, specielt fordi den er taget i så bred enighed, men på et eller andet tidspunkt i fremtiden kan det nok være nødvendigt med en dialog vedrørende en ændring af denne meget præcise angivelse.

Jeg kan i øvrigt bekræfte, at de voksne kvinder, kvinderne over de 25, i virkeligheden var en af de grupper, jeg tænkte på i forbindelse med diskussionen om målgrupperne. Det ligger vel sådan, at $\frac{2}{3}$ af ligestillingskonsulenternes arbejde indtil nu har været rettet mod de helt unge kvinder. Da vi er i den heldige situation, at ungdomsarbejdsløsheden vil falde – det er min klare fornemmelse og vurdering ud fra de tal, vi ser – er det klart, at vi må flytte noget af vægten over på de andre kvindegrupper, som er ved at blive mere og mere udsat, så vi er helt enige om, at det er den type målgruppediskussion, der også må gennemføres i forbindelse med forslaget.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig op, er, at ministeren giver nogle eksempler på, at det kan være nødvendigt med en – hvad skal vi sige – omstrukturering. Nu får vi fra start af ansat to ligestillingskonsulenter i hvert amt, som forslaget jo lyder på, men det kan være, at vi senere skal gøre noget andet. Det synes jeg vi

skal vende tilbage til senere, men jeg vil godt sige, at det har jo ikke været sådan indtil i dag, at disse ligestillingskonsulenter har sidet mur- og nagelfast i deres amt. De har faktisk kunnet udlånes til andre steder og har rejst rundt på undervisningssteder og ofte været i undervisningsministeriet og fået en snak om, hvordan vi nu kommer videre, så den situation adskiller sig jo ikke meget fra det, ministeren her siger. Det agter jeg selvfølgelig ikke at gå imod, men jeg mener, det er meget vigtigt, at vi nu får startet med at få ansat to i hvert amt og i København og på Frederiksberg.

En ting, som jeg ikke fik svaret på før på grund af tidnød, var, at jeg er meget glad for, at ministeren vil kigge lidt på ansættelsesvilkårene, for der er helt klart nogle problemer, som der bør ses på, og jeg tror, at det ville være vigtigt, når vi nu skal til at ansætte nye, hvis man kunne få afklaret situationen lidt, inden man får ansat dem, så det er jeg kun glad for at vi kan tale om.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Arbejdsministeren talte om, at når man på et tidspunkt i et amt havde fået drejet arbejdsformidlingssystemet ind, sådan at hele systemet tog sig af kvinders vilkår på arbejdsmarkedet og kvindearbejdsløsheden, kunne man tænke sig, at man omstrukturerede, sådan at et amt, der måske havde brug for flere konsulenter, fik vedkommende.

Dertil vil jeg sige, at jeg tror ikke, det er måleligt. Indtil nu har det været sådan, at alene det at få sat skub i bevidstheden, alene det at få taget kvinders specielle placering på arbejdsmarkedet alvorligt har været en utrolig lang og sej proces, og den er bestemt ikke tilendeført. Jeg tror personlig ikke, det sker i dette årtusind. Hvis man på et tidspunkt kan bevise, at der skulle være sket en sådan holdningsændring inde i hovedet på de mænd, der sidder i arbejdsformidlingen i et enkelt amt, så lad os tale om det til den tid, men personlig tror jeg, det varer mange, mange år.

(Kort bemærkning).

Jytte Andersen (S):

Jeg har to korte bemærkninger. Den ene skal være, at den fleksibilitet, som arbejdsmi-

[Jytte Andersen]

nisteren taler om, en tankegang, som forslagsstillerne i hvert fald i nogen grad er gået ind på, er vi sådan set også åbne over for, men jeg vil meget advare imod, at man bruger den forøgelse af arbejdsformidlingens ressourcer, som ligger i dette forslag, til at kompensere nogle andre tendenser i nedadgående retning i den medarbejdergruppe, som i øvrigt udgør AF-staben.

Jeg har fået en besvarelse fra arbejdsministeren her for nylig, hvoraf det meget klart fremgår, at der er en nedgang i antallet af AF-konsulenter, at der er en lille forøgelse af erhvervsvejledere, og så er der en forøgelse af praktikanter og elever. Der er altså en klar forskydning fra – hvad skal man sige – erfarne folk til uerfarne folk, og den fleksibilitet, som vi nu erklærer os åbne over for, må altså bruges fornuftigt, den må ikke misbruges, og der er i hvert fald nogle af os, som vil følge ministeren meget nøje her.

Og så vil jeg godt sige til ministeren, som er meget velvillig og åben over for de arbejdsløse kvinder, ikke blot de unge, men også de voksne kvinder, at ministeren får jo en ganske god lejlighed til at dokumentere sin velvilje i den handlingsplan, som skal fremlægges her i folketinget den 1. januar. Den vil vi se frem til, og hvis velviljen udmønter sig i konkrete og også i økonomiske tilsagn, er vi mange, der vil være glade.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Afstemning

Ændringsforslaget vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 128 stemmer (S, KF, V, SF, RV, CD, VS og KrF) mod 4 (FP).

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til arbejdsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 109:

Forslag til folketingsbeslutning om handicappedes ret til fortrinsadgang til visse offentligt regulerede beskæftigelser.

Af Elisabeth Bruun Olesen (VS) m.fl.

(Fremsat 11/2 86. Første behandling 10/4 86. Betænkning 23/5 86).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges med 76 stemmer (S, SF, RV, VS og FP) mod 57 (KF, V, CD og KrF).

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Om denne vedtagelse vil der nu blive givet meddelelse til arbejdsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Anden (sidste) behandling af beslutningsforslag nr. B 136:

Forslag til folketingsbeslutning om en handlingsplan for et asbestfrit Danmark.

Af Kaj Poulsen (S) m.fl.

(Fremsat 16/4 86. Første behandling 22/4 86. Betænkning 26/5 86).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslaget sattes først til forhandling.

Forhandling

Kaj Poulsen (S):

Først vil jeg godt udtrykke en tak for, at vi har fået samlet arbejdsmarkedsudvalget om en handlingsplan for et asbestfrit Danmark.